# మౌనసుందరి

(రేఖాచిత్రం)

•

## — శ్రీ హనుమచ్ఛాస్త్రి —

గాలి ఏడుస్తోంది.

చుక్కలు నక్కలగరువుగాద మినుకుదీపాల్లా ఉన్నాయి. చంద్రుడు పాండురోగిముఖంలా ప్రకాశిస్తున్నాడు.

ఆకాశం—

హఠాత్తుగా తన ముఖానికింత చీకటి పులుముకుని మావూరుమీద ఇంత పులిమింది.

కళ్లలో తడిమేఘాలు...

మబ్బు పొరలిచ్చినప్పుడు...నీరసంగా వచ్చే వెన్నెల క్షయరోగస్త్రీ విధి లేక నవ్విన నవ్వులా ఉంది.

గుండెల్లో బాధ అణుముకుంటూ...జాజిపందిరి దగ్గరికి వచ్చాను.

అదృష్టం...కొరవిదయ్యంలా...ఎంత దాపరు మాతలాకినా...సన్నజాజిపూవాసన తగలగానే ప్రాణం చుర్రుమనడం ఇంకా మానలేదు.

జాజివాసన ఒక ప్రియురాలిని జ్ఞప్తికి తెస్తుంది!

ఆ కోరిక వెచ్చదనంతో బ్రదుకంతా...సజీవంగా నిండుగా గడుపుదా మనుకున్నాను.

చట్టున—

బ్రదుకులో వేడి పోతూన్నదేమో అని తోచి మనస్సు ఏడిచింది.

జాజిపూలు వెక్కిరించాయి.

పువ్వుల అందం తెగపొగుడుతారు కవిగాళ్లు...వాళ్ల కొక ఆస్పత్రి కట్టించడం మంచిది.

నే చెబుతున్నాను విను.

జాజిపూలకన్న సన్నంగా కత్తిరించిన కాగితం ముక్కలు దొడ్డవి.

వాసనారహితం కావడం గొప్పస్థితి అంటారు వేత్తలు...

తలవంచుకు నడుస్తున్నాను.

నీలిమందులాంటి అవమానంలో...

నిలువునా ముంచి పైకెత్తినట్టుంది.

ఒకొక్కనాడు ఒకొక్క మనిషిమీద లోకం పగపడుతుంది కాబోలు—

ఈ వేళ నావంతు...

శాకుంతలం నాటకం మీదా......శరద్రాత్రుల మీదా, ఆ అమ్మాయిముఖంమీదా ఇముడ్చుకోలేనంత రోతగా ఉంది.

ప్రేమ అనే మాట దేవతావస్త్రంలాంటిది గాబోలు, ప్రతివాడూ మహామహోపాధ్యాయుడులా మాటలాడుతాడు.

స్వరూపం చూచినవాడు ఒక్కడూ కాడు. ...అంతకంటే వెళ్లే త్రాణలేదు.

మానవుడు సుఖమైన కాలక్షేపానికి...మెదడులో కల్పించుకున్న జాడ్యంగాబోలు ఈ ప్రేమ!

ఇంద్రియ ఉన్మాదానికి ఎంత చక్కని పేరు! పేరురావడానికి ప్రజ్ఞ ఉండడం కారణం...అనుకోవడం, మాటకు అర్థం ఉండాలనేటంత చాదస్తమోయ్ అన్నాడు నేస్తం.

వర్షం కురిసిందిగాబోలు...రోడ్డుతడి కాలు జారేనాకా తెలియలేదు...తాగి నడుస్తున్నాడని

నిర్ణయించారు. కారణా లూహించడంలో కాలం ఏమీ వృథాచెయ్యని బుద్ధిమంతురాలు ఈ లోకం. తలలో తులలో తుఫాను...అని రూఢిగా రేడియో లాంటిది...అరిచింది. తూలి...

ఎదురుగా వచ్చే ఒక పెద్దమనిషిమీద... పడ్డాను.

పెద్దమనిషి ఒక్కటి లాగి చెంపను కొలచూడ డానికి బదులుగా...

"అన్నా...ఇంటికి వెడదాం రా!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు !!

* * *

వెంకటేశ్వర్లు ఎందుకు నాకు తమ్ముడో అర్థం కాలేదు.

నాకంటే మంచి ఆస్తి, ఆరోగ్యం, అంతకంటే మంచి పలుకుబడీ గలవాడు.

అతడు నన్ను చూస్తే ఇష్టపడడంకంటే ద్వేషించడానికే ఎక్కువ కారణా లున్నాయి.

ఒకసారి అతడు స్నేహితుడితో...కలలు నిజమనీ, భగవద్భక్తి అత్యవసరమనీ ఆవేశంతో ఉపన్యసిస్తూఉంటే దురదృష్టవశాత్తూ నే నక్కడ తటస్థపడి... నా ఆధునికపరిజ్ఞానంతో అతన్ని తలకిందులుచేశాను.

దేవుడి మహాత్తు పూజారిబుద్ధిని శేషంమీద ఆధారపడి ఉందండీ అని నే ననగానే...నన్ను త్రాచుపామంత క్రూరంగా చూచి చట్టున అక్కడి నుంచి వెళ్లిపోయాడు వెంకటేశ్వర్లు.

తర్వాత ఎన్నోచోట్ల కలుసుకున్నాం. కాని వెంకటేశ్వర్లు నాతో మాట్లాడ లేదు.

నామాటలు శ్రద్ధగా వినేవాడు.

మాకు తెలియకుండానే నా చురుకుతనంమీద అతనికీ, అతని నిజాయితీమీద నాకూ ఒక చిత్రమైన ఆకర్షణ పుట్టిందేమో చెప్పలేను.

నాటికి నేడు తలవనితలంపుగా ఎదుట...వెంకటేశ్వర్లు !

"వికారంగా ఉందా ? కాస్తసేపు మాయింటి వద్ద విశ్రమించి వెళ్ళుదువు గాని..."

ఆ ఏకవచనం అతణ్ణి నాకు మరీ సన్నిహితుణ్ణి చేసి మనస్సుకు సుఖంగా తగిలింది.

బుజంమీద చెయ్యివేసి నడిపిస్తున్నాడు.

ఎంత దయగా...జాలిగా...ఇష్టంగా...

వెంకటేశ్వర్లు మనిషికాడు...దేవుడేమో అనిపించింది.

మళ్లా ఇతన్ని చూడగానే తగాదాదేవుడు జ్ఞాపకంవచ్చాడా ?

ఆబాధలోనే దుర్బలంగా నవ్వాను.

వెంకటేశ్వర్ల స్పర్శతో ఈదేవుడుగూడా నాకు సంక్రమించాడా ?

అతని ఔదార్యానికి ఏదో గొప్పపేరు పెట్టాలని చప్పున ఏమీ దొరక్క దేవు డన్నాను. అంతే గాని ఆధునికతర్కవిద్యలో ఆరితేరిన నేను చూస్తూ దేవుణ్ణి ఎట్లా ఒప్పుగోను ?

"చల్లని నీళ్లతో పాదాలు, ముఖం కడుక్కుంటే బాధ కొంత తగ్గుతుంది."

అన్న వెంకటేశ్వర్ల మాటతో నా ఆలోచన ఆగి...తలయెత్తి చూశాను.

చక్కని మేడ...ముందు పూలతోట. హాల్లో మెత్తని సోఫామీద చదికిలబడ్డాను.

మనస్సు కొంచెం తేరుకుంటోంది.

ఒక్క నిమిషం స్తిమితపడి...వెంకటేశ్వర్లకు నా కృతజ్ఞత వెల్లడించి వెళ్లిపోవలె ననుకుని కన్ను మూసుకున్నాను.

రెండునిమిషాలు నిశ్శబ్దం...

పక్కని ఉన్న టిపాయ్‌దగ్గర బంగారుగాజుల చప్పుడు విని ఉలికిపడి కళ్ళు తెరిచాను.

ఊదాగాజుగ్లాసులో పళ్లరసం తెచ్చిపెట్టి ఆమె అంది:

"ఈ రసం పుచ్చుకోండి అన్నయ్యగారూ ! మేము పరాయివాళ్లం కాము. మొహమాటపడకండి. ఆయన రోజూ చెబుతూంటారు మిమ్మల్ని గురించి..."

ఆమెముఖంలోంచి ఎవరో ఋషిపత్నులు తొంగి చూస్తున్నారు.

ఆమె వర్షాశుభ్రస్నాత పారిజాత పుష్పంలా ఉంది. తెల్లచీర కట్టుకుని.

నలిగిపోయిన పురుషుల్ని ఓదార్చడానికి, సేద దీర్చడానికి ఎన్ని యుగాలనుంచి భగవంతుడు స్త్రీ హృదయం అనుగ్రహించాడోగదా—

నాకర్థు లేరా? ఈ శ్రమ ఈమెకు కల్పించా డెందుకో వెంకటేశ్వర్లు!

పురుషుడి మిథ్యాపౌరుషం, అహంకారం, తెచ్చిపెట్టుకున్న కరుకుతనం—అన్నీ స్త్రీ సన్నిధానంలో మంచులా కరిగి ద్రవించిపోతాయి గాబోలు.

ఏదో అనబోయినానుగాని మాట పెగిలిరాలేదు. మంత్ర దండం దగ్గర నాగులా తల ఒంచుకుని పండ్ల రసం తాగాను.

ఆమె వెళ్లిపోయింది.

చెడిన యంత్రాలను బాగుచేసి యంత్రజ్ఞుడు వెళ్లిపోయినట్టుంది.

నాలో చెడిన యంత్రాలు తేరుకుని తిరగడం ప్రారంభించాయి.

లేచి నించున్నాను.

వెంకటేశ్వర్లు వచ్చాడు.

వెళ్ళుతున్నానని చెప్పబోతూ కృతజ్ఞతగా చేతులు జోడించాను. వెంకటేశ్వర్లు తప్పు బట్టి కౌగలించుకొని మళ్లా కూర్చోబెట్టాడు.

మేడమీద పరుపు పరచి పక్క సిద్ధం చేశానని నౌకరు చెప్పాడు.

వెంకటేశ్వర్లు వెళ్ళనివ్వలేదు.

* * *

నాతో మేడమీదకు వచ్చి దక్షిణం వైపు ఒక గది చూపి అక్కడ విశ్రమించమని చెప్పి వెడుతూ... ఏమి కావలసినా అడగమని స్నేహమయంగా అని దిగి వెళ్లాడు ఆ నిష్కారణబంధువు.

“ఔను. నీ కేం కావాలి?”

అన్న ప్రశ్న కొన్ని శతాబ్దాలనుంచి కొండ శిఖరాలకు మధ్య లోయలో ప్రతిధ్వనిలాగ నా మనస్సు ఏమూలల్లోనో కంగుమని మారుమోగి చల్ల చల్లగా కరిగిపోయింది.

గదిలోకి వెళ్లాను. విశాలంగా నిగనిగలాడే తెల్లని గోడలతో పరిశుభ్రంగా ఉంది. ఉత్తమ స్నేహితుడి హృదయంలా తెరిచిన పెద్దకిటికీలనుంచి చల్లని గాలి ఒస్తూన్నది.

మధ్యగా ఒక చిన్న బల్లమీద గాజుకూజాలో రెండు సంపంగి పూల గుత్తులూ, గులాబీలూ పరిమళిస్తున్నాయి.

దక్షిణోత్తరంగా ఒక పట్టెమంచం మీద పాల మీగడవంటి పరుపు, రెండు తెల్లని దిండ్లూ అమర్చి ఉన్నాయి.

మంచానికి దగ్గరగా ఒక బల్లమీద పళ్లెంలో రెండు ద్రాక్ష గుత్తులూ, నారింజలూ, స్వచ్ఛమైన గాజుగిండిగలో గంగాజలమూ ఉన్నాయి.

ఒకొక్క అవ్యాజకరుణ, నిష్కారణ అనురాగం మనిషిని ద్వేషంకన్న ఎక్కువ చిక్కు పెడతాయేమో అనుకున్నాను.

ఒక ద్రాక్ష తుంచి నోట్లో వేసుకుని...మంచం మీద కూచుని...కిటికీలోనుంచి దూరంగా కనబడే ఉదారంగు ఆకాశం, ఎత్తుగా పెరిగి గాలికి కదిలే ఏవేవో చెట్లూ...ఇంటి కప్పులూ, గుడిగోపురాలూ ...చర్చిశిఖరాలూ...శూన్యంగా చూస్తున్నాను.

ఊరంతా అలసి ఎవరి ఒడిలోనో ఒడలుమరచి నిద్రపోతూన్నట్టుంది.

బాహ్యప్రపంచంలో కనపడే విభిన్న నిర్మాణాలూ...విచిత్రదృశ్యాలూ...వేరువేరు రంగులూ... జాతులూ...మతాలూ...ఇంతింతగా మానవుణ్ణి పిలిచి ప్రశ్నిస్తూఉంటే...

లోపలి మనః ప్రపంచంలో...ఎన్నెన్ని ఇంద్రధనుస్సులూ, ఇంద్రజాలాలూ, అగాధపాతాళాలూ, అనంతస్వర్గాలూ కిక్కిరిసి ఈ మహా విశ్వరథాన్ని నడుపుతున్నారో ఎవడెరుగును?

ఆవలింతలు ఒస్తున్నాయి.

మెత్తని దిండ్లమీద తల వాల్చి కళ్ళు మూసుకున్నాను. నిద్రమాత్రం రాదు.

కోరినంతసేపు మనిషికి ఏది కలిసివచ్చింది? నిద్ర రావడానికి—

శుష్కహృదయులకు రంభలూ...ఊర్వశులూ, రసమయజీవులకు జీర్ణాలూ...ఉష్ట్రపక్షులూ...

ఛా...ఏమి లోకయాత్ర ఇది!

ఈ ప్రపంచం ఒకప్పుడు సలక్షణంగా నడిచి నడిచి తర్వాత అతివేగంలో ఎక్కడో పట్టుతప్పి తల కిందుగా తిరుగుతున్నదేమో అనిపిస్తుంది నాకు.

లేకపోతే—ఇందరు మహాత్ములు, ప్రవక్తలు, కవులు, ఋషులు దీన్ని సరిగ్గా తిప్పడానికి ఇంతప్రయత్నం చెయ్యడం ఎందుకు?

ఎడారిలో ఇసకతుఫానులా నా తలలో చెల రేగిన కోటి ఆలోచనార్ణులు...

...తలపోటు మరచిపోడానికి ఇటు అటు తిరగ వలెనని లేచి ఏంతోచక ఊరికే గది నాలుగుమూలలా చూస్తూ కూర్చున్నాను.

హఠాత్తుగా గదిలో ఒక మూల ఏదో ఉన్నట్టు తోచింది.

కుతూహలం కొద్దీ లైటు వేసి చూశాను. కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో...నిశ్చేష్టమయిపోయాయి. గదిగోడల మీద ఏ౦ధమైన బొమ్మలూ, చిత్రపటాలూ లేవు గాని—గదికి తూర్పువైపున మూలగా చక్కని నగిషీ పనిచేసిన ఇరుసడు చేవబల్లమీద ఒక లోకాతీత సుందరశిల్పం ఉంది.

స్వచ్ఛమైన చలవరాతితో దక్షిణదేశ శిల్పపద్ధతిలో మలచిన స్వర్గీయసుందరస్త్రీమూర్తి అది. ఒక అభినయముద్రలో ఎత్తిపట్టిన చేతులు...వేళ్ళు పొగగా కర్పూరకళలాకలవలె మెరుస్తున్నాయి.

తీర్చిదిద్దిన నున్ననికపోలాలూ, చిబుకమూ, నాసికలమీద పసి దీపకాంతి జారిపోతున్నది.

సుకుమారోన్నతంగా కనపడే వక్షః స్థలం నుంచి బయలుదేరి, నెమ్మదిగా నడుంమీదకు సాగి, నాజూకుగా అక్కడ సన్నగిలి, క్రమంగా జఘన భాగంమీద బలిసి, సౌందర్యసర్వస్వాన్ని అక్కడ కుదులుతిప్పి, ఊరువులమీదుగా పాదాలకు దిగజారిన ఆమెశరీరస్థలావణ్యరేఖ దీపశిఖలా వెలిగివెలిగి నాహృదయాన్ని అంటించింది.

పొరపాటున ఎగసిన నిప్పురవ్వతో బాణసంచా బండి ఒక్కసారిగా భగ్గుమని అంటుకుంది.

జన్మజన్మాంతరాలుగా మనస్సు అట్టడుగున దాగి ఉన్న రంగుల జ్వాలలూ...భయంకర శబ్దాలూ... దుర్మార్గధూమంటలూ ఉవ్వెత్తుగా పైకెగిరి పేలి దహించడం ప్రారంభించాయి.

స్త్రీ సౌందర్యం మధురమూ, ఆస్వాద్యమూ కాక ఇంత దారుణమైన దని అంతవరకూ అనుకోలేదు.

ఒక వాలుజడ, రంగుచీరా కనపడగానే బయలుదేరే చాలా దగ్గులకు, దరహాసాలకు, దానధర్మాలకు, అధికప్రసంగాలకు, గొంతుకులో గాలంగుచ్చుకున్న చేపల్లా గిలగిలలాడే చాలా చూపులకూ వెనకాల ఇంతటి క్షోభా జరుగుతూన్నదికాబోలు పాపం!

ఇంతటి సౌందర్యమూర్తి లోకంలో సంభవమా? నిగ్రుష్టమైన ఆ అవయవసౌష్ఠవం జీవితయాత్రలో ఎక్కడా చూచిన జ్ఞాపకం లేదు.

కాళిదాసుఊర్వశీ, భవభూతిమాలతీ, అజంతా శిల్పి అనురేఖాకల్పనా...అన్నీ ఎక్కడో కలిసి ఈ విగ్రహంలోకి ప్రవహించినవేమో—

పాపం, ఆ శిల్పి తన సౌందర్యకాంక్షకు పరమావధిగా...బ్రతుకంతా ఈ బొమ్మను సృష్టించి పూర్తికాగానే వెళ్లి పోయాడేమో—

వెంకటేశ్వర్లు ఇంతటి సౌందర్యాభిరుచి కలవాడని అంతవరకూ అనుకోలేదు. ఎక్కడ సంపాదించాడో ఈ విగ్రహం?

మంచంమీద ఒరిగి ఆలోచిస్తున్నాను. చిన్నతనంనుంచీ ఖండఖండాలుగా తెగి అతుక్కుంటూన్న చిత్రమైన జ్ఞాపకాలతో మనస్సు నిండిపోయింది.

కాలవగట్లు...సంపంగిచెట్లూ...పేర్లు మరచిపోయిన ఆడపిల్లల ముఖాలూ, జ్ఞాతాజ్ఞాతంగా అప్పుడు కలిగిన వెచ్చనికోరికలూ...

ఎందుకో...అవన్నీ ఇప్పుడు......

నిద్రవస్తున్నది. కోరినప్పుడు రాలేదు.

నా రంగు ఆలోచనల్ని పేకముక్కల్లా కలిపి వేస్తూ...నిద్ర కనురెప్పలమీద.........

*　　　*　　　*

ఉలికిపడి లేచాను. మెత్తని సుకుమారహస్తం ఏదో నాశరీరాన్ని నిమురుతూన్నది.

ఎంత ఒత్తిగించినా, కనురెప్ప లెగయడంలేదు. కష్టపడి తెరిచాను.

ఒక అప్సరఃసుందరి నా మంచం పక్కని నించునిఉంది.

తల అంటుకున్న మెత్తని జుట్టు పొడిపొడిగా కొంత నుదురుమీదకు చెదరి చెవులను కప్పుతూ, వెనక్కు జడగా సాగింది. అక్కడ బరువుగా పక్కకు ఒరిగే జాజిపూలదండ.

ముఖం... మెడవంపు...చేతులూ ......మంచి గంధపు రంగుతో మెరుస్తున్నాయి.

నే నింతకు ముందు చూచిన శిల్పస్త్రీమూర్తి సుకుమారవక్షంలో జల్లున నెత్తురు పొడిచినట్లుంది. అవే పెదవులూ...అదే చిబుకమూ సజీవంగా చిరునవ్వుతో కదులుతున్నాయి.

చట్టున బొమ్మ ఉన్న వైపు చూచాను.

బల్ల కాళీగా ఉంది.

నా శరీరం నిలువునా ఝల్లుమంది.

కథల్లోలాగ ఏమి టీ విచిత్ర సంఘటన!

నమ్మలేక రెండుసార్లు కళ్ళు తుడుచుకున్నాను.

ఆమె మరీ 'సెలవివార' నవ్వింది. వరూధిని కాదు గదా—

నాలో కవిత పుడుతున్నదిగాబోలు—

ఎంత చచ్చుపురుషుడైనా సుందరస్త్రీ సమీపిస్తే చాలు కవిత్వం తీస్తాడు.

ఇక కళల స్పర్శ గలవాడు హద్దులు తెంచుకుంటాడు.

"నువ్వు వరూధినివా?"

మాట్లాడకుండా మళ్లా విరగబడి నవ్వుతూ మంచంమీద తగులుతూ కూర్చుంది.

"అమ్మాయీ, నీభాష నవ్వా?"

ఇప్పుడు నవ్వలేదు.

"నీ సంభాషణ మూనమా?"

మళ్ళా నవ్వింది.

ఈ లోకంపిల్ల కాదేమో—

రాత్రి వెన్నెలవీథుల్లో దారితప్పి మబ్బు మెట్ల మీద కాలుజారి భూమిమీద పడ్డదా!

ఆమె కొంచెం తలవంచి పై రెప్పలమీద నుంచి కనుబొమ్మలు దూసుకు పోయేలా నావైపు చూచింది.

దాన్ని నాభాషలోకి మార్చుకుంటే—

"ఏమి టీ వృథా కాలక్షేపం...నీకు పిచ్చా?" అని తర్జుమా అయి నవ్వాను.

ఆమె అది చదివినట్లు కిలకిల నవ్వింది.

వర్షంలో తూర్పుగాలికి జవజవలాడిన పారిజాతం పువ్వులు కురిసినట్లు గదిఅంతా నవ్వులతో పరిమళించింది.

నా శరీరంలో ప్రతిరక్తకణం ఒక కాంతాగ్నితో మేలుకున్నట్టయింది.

అప్పుడు తీసిన మధువులా ఆమె నాలో మహోద్రేకాన్ని రగిల్చింది.

ఆమెను ఒత్తుకునేటంత దగ్గరగా జరిగి బుజం మీద చెయ్యివేసి మృదువుగా జడలోని జాజిపూలను మూర్కొన్నాను.

ఆమె బరువుగా ముందుకు ఒరిగింది. చక్కెర బొమ్మ ఒకటి ఆకొన్నవాడి ఎదుట అవతరించినట్టు.

అతడు పెల్లాకొన్నతవాన, తియ్యని పెదవులను, కళ్ళను, ముఖాన్ని యంత్రంలా ఆహారించడం ప్రారంభించాడు.

ఎక్కడో ఒక సుఖప్రళయం. పరిమళ విప్లవం. తీవ్రంగా పట్టినట్టు సూచాయగా వ్యక్తావ్యక్త చైతన్యానికి తెలియవచ్చింది.

*　　　*　　　*

ఉమస్సు నలిగిన తన జరీచీరచెరగులు సవరించుకొని చరచర ఆకాశకయ్య విడిచి వెళ్లిపోయింది

గాబోలు—సూర్యకిరణాలు ఎర్రగా వెచ్చగా గదిలోకి వచ్చాయి.

పరుపుమీద కళ్లు తెరిచాను.

మెత్తని ఆ సుఖశయ్య విడవాలని లేదు.

ఇంకా జాజిపూల వాసనతో పట్టుదిండ్లు పరిమళిస్తూన్నట్టే ఉంది.

చటుక్కున జ్ఞాపకంవచ్చింది. బల్లవైపుచూశాను.

ఆ అతిలోకశిల్పసుందరి అట్లాగే అదే అభినయ ముద్రలో అరమోడ్పుకన్నుగవతో నిలిచి ఉంది.

సృష్టిలో ప్రతి అణువూ ఆనందకరంగా, సౌందర్యభరితంగా కనిపిస్తున్నది.

ఆకాశం స్వచ్ఛంగా తెల్లని మేఘాలతో క్షీర సముద్రంలా ఉంది.

లేను లేచి నించున్నాను.

దయాళువులైన ఏ కులదేవతలో మనస్సులో కొన్నిఏండ్లకు సరిపోయేటంత మధువు నింపి ఒదిలి పెట్టినంత ఉత్సాహంగా ఉంది.

చరచర పరుగెత్తుతూవెళ్ళి మిత్రుల నందరినీ వరసగా కౌగలించుకుందామనిపించింది.

నా వాక్కులో రసమయమహాకావ్యం ఒకటి ఉప్పతిల్లడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్టు తోచింది.

శివసముద్ర జలపాతంలా మేడమెట్ల మీద పరిగెత్తాను.

*　*　*

వెంకటేశ్వర్లు నిత్య మల్లెపూవులా శుభ్రంగా స్నానంచేసి మడతబట్టలు కట్టుకుని ప్రసన్నవదనంతో కూచున్నాడు.

వెంకటేశ్వర్లును గట్టిగా కొత్తబలంతో కౌగలించుకొని 'వెళ్ళివస్తా' నన్నాను.

అతడు చిరునవ్వుతో సౌఖశాయనికుడై—

"అప్పుడే వెళ్ళడమేనా ?" అన్నాడు.

"పనిఉంది" నవ్వులో కలిపాను.

"ఈ తిక్తమధుర కదుష్ణపానీయం పుచ్చుకు మరీని" స్నేహం తొణికేలా అన్నాడు.

విచ్చిన రెల్లుపక్క కార్తికమాసపు గోదావరీ శాంతనిశ్చల హృదయంలా ఉంది అతని ముఖం.

"తమ్ముడూ, నువ్వు దేవుడివయ్యా"—వణికే గొంతుకతో అన్నాను.

పకపక నవ్వి "దేవు డెవడు ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"నువ్వు"

నెమ్మదిగా రోడ్డుమీదకు వచ్చాను.

మళ్ళా ఎప్పుడూ వెంకటేశ్వర్లు నాకు కనబడ లేదు.